

Къмъ Австрийскитѣ народи !

Въ разстояние на петстотинѣ години отъ Истокъ не се чува друго освенъ плачове предизвикани отъ неизказани страдания и злини. Всѣкий день числото на жертвитѣ се увеличаваше, и чрезъ ненаказването на престъпникитѣ и жестокостта на престъжленията ставаше отъ день на день по-безчеловѣчна. Всичкитѣ тия злощастия обаче не умилостивиха чувствителнитѣ сърдца въ Европа. Истокъ бѣше за тѣхъ само една поетическа страна и страданията «тамъ далеко въ Турция» се смятаха като една неизбѣжна нужда. Сегисъ тогисъ, когато теглилата ставаха чрезвичайни, когато риданията ставаха нетърпими, Портата се явяваше съ проектитѣ си за преобразования и минутно развълнуванитѣ духове се успокояваха. Свѣтътъ вѣрваше и се утѣшаваше. Най-послѣ, благодарение на Европейското хладнокрѣвие и самолюбие, наставаха за насъ незабравимитѣ години 1876 и 1877. Уничтожителна война се отвори противъ Българитѣ; хиляди и хиляди се исклаха немилостиво, цвѣтущи градища и села се преобърнаха въ гробници и цѣлата страна се опустоши. Едвамъ тогава видѣ Европа каква тѣлна сж Турцитѣ; и даже Английскитѣ министри не можаха да противостоятъ по-дълго време на писацитѣ които издаваха християнскитѣ населения въ Турция и изявиха: че жестокоститѣ въ България сж толкозъ безчеловѣчни щото тѣ неможатъ да употребятъ практически приятелството което иматъ къмъ Турция.

Но противъ това заключение, отличнитѣ мъжие които засѣдаваха въ Берлинския Конгресъ рѣшиха че не е още текло доволно крѣвъ и че най-новитѣ дни на историята